

FESTIVAL
midis
MINIMES

ÉTÉ/ZOMER 2019

30.07

PROGRAMME DU JOUR
PROGRAMMA VAN DE DAG

Manuel de Falla

(1876-1946)

La Vida breve
(arr. Sébastien Walnier)

Joaquín Turina

(1882-1949)

Danzas Fantásticas, op. 22
(arr. Sébastien Walnier)

Exaltación
Ensueño
Orgía

Astor Piazzolla

(1921-1992)

Milonga del Ángel / Fuga y misterio

Arturo Marquez

(1950)

Danzón n° 2 / Danzón nr.2

Ô-CELLI

---

violoncelles | celli

Sébastien Walnier

Jean-Pierre Borboux

Herwig Coryn

Corinna Lardin

Shiho Nishimura

Frédéric Peyrat

Yoori Lee

Alexandre Beauvoir

.....
PROCHAIN CONCERT
VOLGEND CONCERT

31.07

SONICO

Eduardo Rovira

(1925-1980)

La vanguardia del nuevo tango

COMMENTAIRE

L'Espagne et l'Amérique Latine sont les sources du programme d'aujourd'hui.

Nostalgie, déception et jalousie, tels semblent être les seuls sentiments que les femmes espagnoles ont inspirés à la tradition populaire recensée par Pedrell, qui servit de source à de Falla. Imprégnée de l'âme du flamenco et de l'âpreté du caractère espagnol, les danses de la *Vie Brève* témoignent de l'intérêt que le compositeur manifesta toute sa vie durant pour les musiques traditionnelles de son pays, qu'il explora province par province.

Turina aussi trouve son inspiration dans les musiques populaires espagnoles. Composées initialement pour piano, mais rapidement orchestrées par le compositeur (et d'ailleurs créées sous la forme d'une œuvre pour orchestre), les *Danzas Fantasticas*, composées il y a juste 100 ans sont sans doute les pages les plus célèbres de leur compositeur.

C'est à l'âge de huit ans qu'Astor Piazzolla reçoit son premier bandonéon et commence ses études musicales. En 1933, il prend des leçons de piano auprès de la pianiste bulgare Bela Wilda ; cette rencontre lui fera apprécier Bach et la musique baroque, une des sources de sa musique ; il est aussi en contact avec le grand chanteur de tango Carlos Gardel, un ami de la famille Piazzolla, qui lui donne accès aux musiques populaires, l'autre source de son inspiration. Désireux d'apprendre la composition, il va se former à New York auprès de Ginastera et rentre ensuite à Buenos-Aires où il se fait rapidement un nom comme compositeur de tangos populaires. Il reprend ses études à Paris auprès de Nadia Boulanger qui l'incite à composer de la musique plus « sérieuse ». Il fonda ensuite son propre orchestre, *Quintetto Nuevo Tango*, avec lequel il proposa une musique plus libre qui offensa les puristes du tango traditionnel par sa flexibilité rythmique et ses audaces harmoniques. Il décèdera en 1992, laissant plus de mille œuvres qui inspirent encore aujourd'hui les meilleurs musiciens à travers le monde.

Le même attachement aux sources populaires de la musique marque les compositions d'Arturo Márquez, compositeur mexicain contemporain, formé dans son pays puis aux Etats-Unis. Les *Danzóns* sont des pièces pour orchestre (actuellement au nombre de 9, la dernière datant de 2017), parfois avec instrument soliste. La deuxième d'entre elles fut popularisée par le chef d'orchestre Gustavo Dudamel qui l'avait mise au programme de la tournée du Simon Bolivar Youth Orchestra en 2007, dont les images ont fait le tour du monde et rencontré un immense succès, en raison sans doute de son caractère particulièrement festif et dynamique.

Claude Jottrand

BIOGRAPHIE

Ô-Celli

L'octuor de violoncelles Ô-Celli fut créé en 2011 par Sébastien Walnier (premier violoncelle-solo de l'Opéra Royal de la Monnaie), principal auteur des arrangements écrit pour l'ensemble, et d'Alexandre Beauvoir. Basé à Bruxelles, il est composé de musiciens belges et internationaux, pour la plupart membres d'Orchestres symphoniques et d'Opéras belges (La Monnaie, Bruxelles) et français (Opéra de Paris), également tous chambristes chevronnés.

Cet ensemble original et d'une remarquable créativité propose des répertoires divers et parfois surprenants aux résonances classiques, cinématographiques, hispaniques ou lyriques. Au fil des ans, ils se sont produits sur les scènes belges, françaises, suisses et du Canada où depuis 2018 ils participent à une tournée annuelle.

Le désir profond de l'Ensemble est de magnifier les extraordinaires capacités d'expression du violoncelle. Instrument grave, chaleureux, se révélant également étonnement souple et musical, comme la voix humaine dont il partage la tessiture. C'est ce large panel expressif qui fait de chaque œuvre interprétée par l'Ensemble, qu'elle soit réécrite ou spécifiquement composée pour lui, un moment musical exceptionnel aux effluves orchestraux.

COMMENTAAR

Spanje en Latijns-Amerika leveren de bouwstenen voor het programma van vandaag.

Nostalgie, teleurstelling en jaloezie: dat zijn de enige gevoelens waartoe Spaanse vrouwen in staat lijken te zijn volgens de volkse traditie die door Pedrell is geïnventariseerd en die als bron diende voor Manuel de Falla. Doordrongen van de geest van de flamenco en van de karakteristieke Spaanse felheid getuigen de dansen uit *La vida breve* van de Falla's levenslange belangstelling voor de traditionele muziek van zijn land, die hij provincie per provincie verkende.

Ook Turina putte zijn inspiratie uit de Spaanse volksmuziek. Oorspronkelijk gecomponeerd voor piano, maar al snel door de componist georkestreerd (en overigens gecreëerd als orkestwerk), zijn de *Danzas Fantásticas*, die welgeteld 100 jaar geleden gecomponeerd werden, ongetwijfeld de bekendste compositie van deze componist.

Op achtjarige leeftijd kreeg Astor Piazzolla zijn eerste bandoneon en begon hij muziek te studeren. In 1933 volgde hij pianolessen bij de Bulgaarse pianiste Bela Wilda. Deze ontmoeting bracht hem de smaak bij voor Bach en barokmuziek, een van de bronnen van zijn muziek. Hij stond ook in contact met de grote tangozanger Carlos Gardel, een vriend van de familie Piazzolla, die hem de volksmuziek leerde kennen – zijn andere inspiratiebron. Omdat hij graag wou leren componeren, ging hij in New York in de leer bij Ginastera en keerde daarna terug naar Buenos Aires, waar hij al snel naam maakte als componist van populaire tango's. Nadien ging hij in Parijs studeren bij Nadia Boulanger, die hem aanmoedigde om meer 'serieuze' muziek te componeren. Daarop richtte hij zijn eigen orkest op, het *Quintetto Nuevo Tango*, waarmee hij een vrijere muziek voorstelde die met haar ritmische flexibiliteit en gewaagde harmonieën de puristen van de traditionele tango tegen de borst stuitte. Hij stierf in 1992 en liet meer dan duizend werken na die tot op vandaag de beste muzikanten ter wereld inspireren.

Dezelfde gehechtheid aan de volkse bronnen van de muziek kenmerkt ook de composities van Arturo Márquez, een hedendaagse Mexicaanse componist die in zijn land en vervolgens in de Verenigde Staten is opgeleid. De *Danzóns* zijn stukken voor orkest (momenteel 9, de laatste dateert van 2017), soms met solo-instrument. Zijn tweede *Danzón* werd populair dankzij dirigent Gustavo Dudamel. Die plaatste het werk in 2007 op het programma van het Simon Bolivar Youth Orchestra. De televisiebeelden van dat concert reisden de hele wereld rond en kenden een groot succes, ongetwijfeld vanwege het bijzonder feestelijke en dynamische karakter van het werk.

Claude Jottrand
Vertaling: Koen Van Caekenberghe

BIOGRAFIE

Ô-Celli

Het cello-octet Ô-Celli werd in 2011 opgericht door Sébastien Walnier, eerste solist bij het Symfonieorkest van de Munt en verantwoordelijk voor de meeste arrangementen die voor het ensemble werden geschreven, en door Alexandre Beauvoir. Het is gevestigd in Brussel en bestaat uit Belgische en buitenlandse musici, overwegend leden van symfonieorkesten en operahuizen in België (De Munt, Brussel) en Frankrijk (Opéra de Paris), en stuk voor stuk ervaren kamermusici.

Dit originele en opmerkelijk creatieve ensemble biedt heel diverse en soms verrassende programma's met echo's van klassieke muziek, filmmuziek, Spaanse muziek en opera. In de loop der jaren hebben ze opgetreden in België, Frankrijk, Zwitserland en ook Canada (waar ze sinds 2018 jaarlijks een reeks concerten verzorgen).

Hoofddoel van het ensemble is om de buitengewone uitdrukingskracht van de cello in de verf te zetten. Het is een laag klinkend, warm instrument, maar ook verrassend soepel en muzikaal, precies zoals de menselijke stem waarmee het zijn tessituur deelt. Net dit brede expressieve palet maakt van elk werk dat het ensemble uitvoert, of het nu werd herschreven of specifiek voor het ensemble werd gecomponeerd, een uitzonderlijk muzikaal moment met orkestrale uitstraling.

